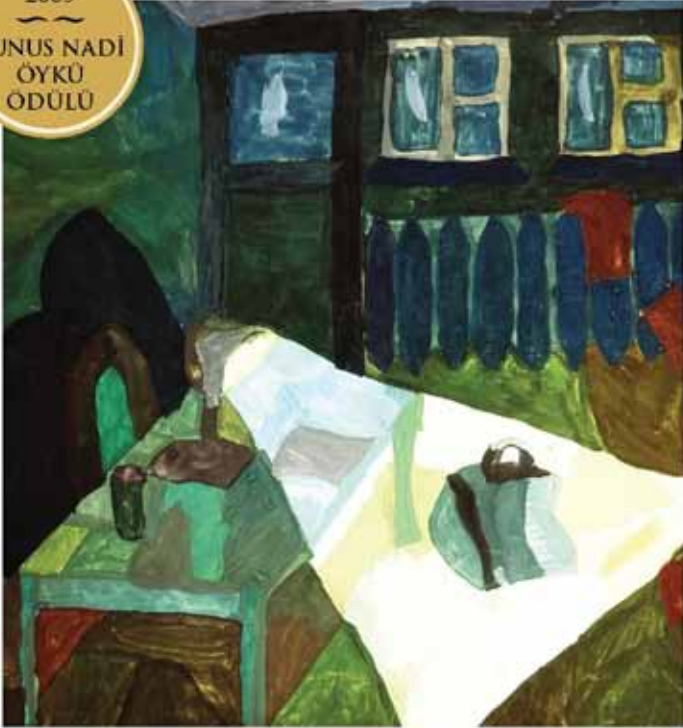

SİBEL K. TÜRKER

ÖYKÜ
SERSEMİ

2005
YUNUS NADI
ÖYKÜ
ÖDÜLÜ

ÖYKÜ

SİBEL K. TÜRKER
ÖYKÜ
SERSEMİ

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Doğan Kitap, 2005

Can Yayınları'nda 1. basım: Ekim 2012

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Shutterstock

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1542-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

SİBEL K. TÜRKER
ÖYKÜ
SERSEMİ

ÖYKÜ

2005 YUNUS NADİ ÖYKÜ ÖDÜLÜ

Sibel K. Türker'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Hayatı Sevme Hastalığı, 2012

Kalp Yazan, 2012

Şair Öldü, 2012

Ağula, 2012

Meryem'in Biricik Hayatı, 2012

SİBEL K. TÜRKER, 1968'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördü. *Radikal İki*'de yazıları, *Hayalet Gemi* dergisinde öyküleri yayımlandı. Öykülerini *Kalp Yazan* (2003), *Öykü Sersemi* (2005, Yunus Nadi Öykü Ödülü) ve *Ağula* (2007; 2006 Hal-dun Taner Öykü Ödülü); romanlarını ise *Şair Öldü* (2006), *Meryem'in Biricik Hayatı* (2008), *Benim Bütün Günahlarım* (2010) ve *Hayatı Sevme Hastalığı* (2012) başlıkları altında kitaplaştırdı. *Şair Öldü* romanı, TEDA projesi kapsamında Almanca, Romence, Bulgarca ve Arapçaya çevrildi.

İçindekiler

Olduğundan da İyi	11
Takma Bir Göz	25
Karanlık Rüyalar	37
Öykü Sersemi	49
Güzel Yazı	59
Hayatımı Kaydettim	73
Tanrı'nın Boş Günü	89
Köpek	107
Güvenli Bir Yer	121
Ben Ol	131

OLDUĞUNDAN DA İYİ

Israrla arka saflarında durduğum kalabalık, kuvvetli bir silkelenmeyle dalgalanıyor; sendeliyorum. Kalabalık şaşkınlaşıyor; ben etrafıma bakıyorum. Güneşin altında bir yığın baş görüyorum. Erkek başları; terli, yağlı, kasketli; bir o kadar da kadın başı; renkli eşarplarla örtülmüş. Kalabalık eski durumuna dönmek için çırpınıyor, sancılanıyor. Biraz daha geriye çekiliyorum. Yanımda duran, hiç tanımadığım bir kadın, altın bileziklerle bezeli koluyla koluma abanarak ayakuçlarında yükseliyor: “Ay, biri mi bayıldı, n’oldu?” Merak etmiyorum, hatta buradan her an kaçabilirim. Uygun gevşeklikte bir noktasındayım insan yığınının. Arkamda bir-iki sıra daha var. Kurtulabilirim. Kalabalıkları hiç sevmem, hele bir noktaya doğru yürüyenleri. Ben kalabalık olduğunu bilmeyen kalabalıklardan hoşlanırım. Herkes bir diğerinden bıkar, nefret eder. O kalabalığı oluşturanlardan biri olduğunu unutarak bir diğerine anlayışsızlıkla bakar: “Ne amacı var ki?” der, “Neden yaşıyor ki?” Kendisinin dünyada bulunma amacını bilmeden, öbürünü sorgulamayı hakkı gibi görür. İşte ben o bulanık, karışık saçlı, bin gözlü, kendisinin farkında bile olmayan kaba saba yığını severim. Asla aynı yere gidenleri değil, asla bir yerde buluşanları değil, şaşkın bilyeler gibi dört bir yana

saçılmış olanlarını severim. Şimdi içinde bulunduğum kalabalık ise kendisinin farkında, olan bitenlerin ve olacak olanın farkında. Nerede başladığının ve nereye gideceğinin, görevinin ne olduğunun farkında. Bu bilinçlilik hali beni çıldırtan.

Yanımdaki kadın merakını yenemiyor. Ondan epeyce uzun boylu olduğum için gördüklerimi anlatmam gerektiğini düşünüp yan gözle bana bakıyor. Dönüp yanındaki arkadaşıyla fısıldaşiyor. Boyum 1,85 diye size karşı bir sorumluluk duyamam sevgili bayan. Hem ben de bir şey görmüyorum, görmek istemiyorum. Sıcak, sıcak... Eriyorum. "Düşmüş, düşmüş!" Önümde duran beyaz saçlı, ensesinin tıraşlanmamış pis kılları yukarı doğru kıvrılan adam dönüp bize malumat veriyor. "Ay, nasıl düşmüş? Taşıyamamışlar mı oncağızı? Sen koru Yarabim. İki cihanda da..." Dudaklarımı kemiriyorum. Korkma Sevinç, ben de korkmayacağım, söz. Birlikte düşelim ya da. Kaçınılmayan sondan kaçalım, arsız çocuklar gibi kıkırdayarak. Rahat durmayı bilmez misin sen, edepsiz? Bütün hayatın boyunca hopladın, zıpladın, tepindin. Ya şimdi, ne oluyor? Yine mi şaşırдың dengeyi, yine mi önce yalpalayacak, sonra öğreneceksin yürümeyi? Yürünecek yolun kaldı mı ki? Öldün sen kızım, öldün sen... Kaldırım taşına vurunca başını, aklın yerine gelir mi sanıyorsun? Bak, imam utanıyor, iş arkadaşların ve kurumun önde gelenleri utanıyor... Ağlama ve sızlanmaların, iç geçirmelerin muhteşem uyumunu bozdun. Bak gözyaşları bir anda kesildi, güneş gözlükleri lekeli camlarıyla parlıyor, hayret nidaları kapladı ortalığı, acı unutuldu yine. Yoksa sen değil misin suçlu? Kimdir o ahenkli yürüyüşü bozan sorumsuz; kimdir senin kuş gibi bedenini taşıyamayan; kimin eli üstünkörü tutuyordu seni; kim yükünden sıkılarak bir arkadakine devretti, kim, kim?.. Bitsin bu komedi, ben gideyim. Allahım, Kemal Bey'i

görüyorum. Yere yığılıyor, koluna giriyorlar, yelpaze niyetine şapka, eşarp filan sallıyorlar. Yine inanılmazı başardın; her şey ve herkes deliliğin çekim alanına girdi şimdi. “Ayyy! Muradı kalmış burada, gitmek istemiyor besbelli. Gözü de açıktır var bak!”

O ben değildim... O, ben olamadım. Yanımda durmaksızın konuşarak ölüme değil, merasime korku filmi tadında yorumlar getiren kadın da, ihtimal seni hiç tanımadı. Törenlere bayılanlardan belki. Yeğenin bir arkadaşısın. O kadın birinin yengesi. Yenge tipi var, kesin. “Ölümler başlarını tabuta vurunca anlayıp, ‘A, ben ölmüşüm!’ derlermiş. Anladı zaar...” Yengeler bayılır bu işlere. Eve gidip eşarbını çıkarırken, “Her şey boşşş!” demeye, derken yerinden bir milim oynamış masa üstü dantelini düzeltmeye, derken karpuz kesmeye, derken, “Ölümlü dünya,” diye hıçkırmaya, derken geçirmeye, derken baş ağrısına tutulmaya, derken dizi filmin 215. bölümünü seyretmeye... bayılırlar. Yakasına iliştirdiği “ölümlü dünya”nın fotoğrafına bakıyorum. Hep gülümseyenlerini koyarlar, “her şey boşşş” gülümsemesi. Bakın, 1965-2001 arası her şey boş. Bu da onun biricik gülücüğü, kuzguni ipek saçları, parlak gözleri. Kadın mendiliyle yelpazelendikçe kıpırdıyor, buruşuyor, değişiyor. On dakikalık bir uğraştan sonra seni düzeltip yerine koyuyorlar; ön saflar utancını düzeltiyor. Kapağı kapadıkları anda utanç da bitiyor. Yerini bil, yerin orası. Yenge, size geleyim mi? Şu şey bittikten sonra?.. Şu boşluğu bana da anlatın biraz, ben doluyum. Lütfen bir sinir ânında boşalıp geçirelim birlikte. Yapacak bir sürü işim ve kalp ağrım var. Yenge, sizde kalp ağrılarına iyi gelen bir şey mutlaka vardır. Nivea krem, çubuk malkarna, buğuseptil. Vardır bir şeyler. Sizde ecza dolabı da

mevcuttur, gazlı bez filan. Beni tutun, olanca ağırlığımla ben de düşmeyeyim.

1965 yılında dünya seni gördü. Annen İclal Hanım, baban Kemal Bey, boğucu bir kasım sabahında seni gördü. Küçük melekler uçuştı, doğumhanenin kan kokan odasında. Sancı çeken diğer kadınlar, asistanlar, doğum doktoru ve hemşireler seni gördü. Annen son kez ıkındı ve yarı baygın yığıldı yatağa. Pencereler titredi, bulutlar dağıldığında bir an güneş çıktı gökyüzünde. “Sabah bekleri şanslıdır,” dedi zıbınını giydiren hemşire; annen terden yüzüne yapışan saçlarının arasından gülümsedi. Baban şaşkındı, annene bir tam altın, sana da son moda bir saat takmaya kalkıştı. Anneannen Müyesser ve deden Sabri, babaannen Türkân ve deden Âlim ve teyzeler, amcalar, dayılar, halalar, yeğenler ordusu. Herkes kendini şanslı addetti. Birisi kıskandı, bir tek. Dayının karısı Ayla. Dudaklarını kemirdi. Böyle anlarda gülümsemenin o baygınlık verici zorluğuna yenik düşmüştü. İçi çekilmişti, ağzı beton bir yuvada donmuş gibi sabit kalmıştı. Kıskaçlık böylesi durgun, esnemeyen, çekiştirilmeyen bir şeydir. Ayla, dayının sevincine, kasıklarındaki sessiz delmayı yeniden duyumsayarak karşılık verdi. Ben seni görmedim. Sanıyorum ki, bu yüzden otuzuma kadar zorbe-la yaşadım. Ama seni hep hayal ettim. Sanıyorum ki bu yüzden eksik kalmadım.

Dayını görüyorum işte; babanın koluna girdi. Ne kadar da çökmüş. Falih, bitkin ve perişan bir halde annesi olduğunu tahmin ettiğim kadına dayanarak ayakta durmaya çalışıyor. Ve aileden tek tük kalanlar... Cem, siyah gözlüğünün ardına saklanmış, önüne bakıyor yal-

nızca. Yüzündeki ifadeyi yakalayamıyorum. Amerikalı eşi Sarah ciddi ve üzgün görünüyor. Evet, evet, halan da orada. Feryat ediyor, yanındakiler kollarından tutup yatıştırmaya çalışıyorlar. Teyzenin kocası Sait enişte hâlâ yakışıklı ve hâlâ donuk. O tatlı, neşeli teyzen bunca yıl nasıl yaşadı bu ruhsuz herifle, anlayamıyorum. Feride teyzeni ne çok severdin. “Çalıkuşu”, delidolu teyzen yılların ve ölümlerin yorgunluğuyla yavaşlamış, içine kapanmış. Kızı Mine tamamen siyahlar giymiş, teninin beyazlığı göz kamaştırıyor. Sanki yalnızca görev için oradaymış gibi eğreti bir hali var. Onu sevmezdin, biliyorum. Dantelli bir hiçlikti senin için. Fiyonkluymuş ve pek de anlamı olmayan birine verilecek sıradan bir hediye gibi parlak, renkli kâğıtlarla paketlenmişti. Belki de teyzeni kıskandığın ve paylaşamadığındandır. Asil görünüyor çünkü Mine, kimseyle bir hesabı yok, derdi yok, beklentisi yok. Tamam, tamam, kızma. Sen hep biriciksin.

Hâlâ bir aile çocuğusun, hâlâ... Bilirsin, ben aileleri sevmezdim. Bunalırdım, çünkü ortalama ve yetersizdirler. İçlerinde banka müdürleri, karayolları şefleri ve öğretmenler bulunur. İçlerinden pıriltılı bir yüz, belki yüz senede bir çıkar. Kenetlenirler, ayrışır, tuhaf bir içgüdüyle durmaksızın bölünüp çoğalırlar. Gururludurlar, neşelidirler, yabancılara “Dikkat! Köpek var, ısırır” levhasını gösterirken başları döner, acılıdırlar, acıklıdırlar, dikkatsizdirler, bunaltıcı ve... günahkârdırlar.

Yanımda artık göremediğim, tahminen ön saflara karışmış olan yengenin sözleri geliyor aklıma. “Muradı kalmış burada...” Gözün açık mı Sevinç? Muradın kim, ben miyim? Kapa gözlerini kızcağızım, kapa ve inan. Her şey bitti. Acılar bitti, yollar bitti, savaşlar bitti. Seni biricik annenin koynuna teslim eder etmez gideceğim. Kimse tanımasın, görmesin. Parmağıyla ve vicdanıyla işaret etmesin. Sonra geleceğim, söz. Kimseler yokken. Sana ha-

yatın ne kadar berbat olduğunu anlatacağım. Mezarlıkların dünyadan kurtarılmış tek coğrafya olduğunu anlatacağım uzun uzun. “Gökyüzü hep aynı,” diyeceğim, “sarı bildiğin sarı, soğuk bildiğin soğuk, yalnızlık bildiğin yalnızlık.” Sana imrendiğimi söyleyeceğim. Bizlerin burada, işlemediğimiz bir suçun cezasını çeken tutsaklar olduğumuzu, kaçamadığımızı, tükendiğimizi ve sizlerin yanına bir gün aptal ve hiçbir bok anlamamış donuk yüzlerimizle geleceğimizi. Ağlayacağım, ama sana değil, kendime değil, kimselere değil. Bu kör dövüşüne, bu acımasız oyuna, bu bitmeyen her şeye... Ağlarken daha da aptal olacağım.

Yoksa bir “aile çocuğu” değil miydin Sevinç? Haksızlık ediyorum, hem de hayattaki tek sırdaşın olarak. Değildin elbette. Hatta bir dönem hepsinden nefret ettin. Sana tuzlu su içirmem o zamanlara rastlar. Her şeyi kustun, başını dizlerime dayayarak karanlık gözlerinle tavanı, yeri, koltuğu, pencereyi ararken. Benliğinin uçup gitmediğine ve asla bir hayalet olamayacağına inanmaya çalıştın. Buradaydın, parçalanmak önemsizdi, toplardın. Buradaydın, saydam değildin, maddenin en sert, en keskin haliydin. Bıkkınlığın bundan mıydı?

Ayla, doğum törenine katılan kötü periydi ve kulağına şunları fısıldadı: “Sen beş yaşına geldiğinde, ben sana Cem isimli bir kardeş doğurmuş olacağım. Özbeöz kardeşin. Bunu, dayının kusurunu yüzüne vurmaktan yapacağım. Sen on sekiz yaşına geldiğinde öğrenecek ve kalbine bir iğ batıracaksın. Yüz yıl delireceksin. Sonrası... Düşünürüz.”

Hayır, hayır. Bırak bunları. Ayla kötü filan değildi, hepimiz gibiydi. Bizim gibiler anlayabilir, anlamalı. Bizler işte bununla lanetlenmişizdir. İşin kötüsü tek bir an-

layanımız da yoktur, bu yüzden bulutsu maddelerle kaplarız kalbimizi. Ses geçirmez, renk vermez bir kaplama maddesiyle. Yaralarımızdan utanır, insan içine çıkarmayız. Neye olduğunu bilmeden yas tutar, zamanı gelince uysallıkla bırakırız.

Ya baban... Babanı öyle çok seviyordun ki, aşkın kirlendi. Anneni öylesine sakınıyordun ki, aynı için ona da batmaması için bir an önce ölmesini diledin. Dilekler bazen kabul olunur Sevinç. Sen görmeden bir yıldız kayar, hafifçe titrersin. Sevinç, bütün yükleri taşıyan hamal kadını. Tabutunun taşınmasına bile dayanamayan, atlayıveren. Artık ipin üstünde nefes almadan durmaya çalışmana gerek yok. Bıraktın işte, elindekileri. Hem hangimiz başarabildi ki bunu? Yıllarca zarafetle yürümek ve yolu tamamlamak için didindiğin bu yerde, alnından gümbürtüyle düşerek seni sendeleten o ölümcül ter damlası alaycı değil midir? Önemsizliğiyle, küçüklüğüyle, umulmazlığıyla. Biz de alaycı olmalıyız o halde. Düşmemek için direnmemeliyiz. Hafiflemeliyiz, anlıyor musun? Bırakmalı ve hatta kaybetmeliyiz.

Yıllar boyu hayatına giren sayısız erkekten kaçınıcıydım, bilmiyorum. Tek bildiğim, diğerlerine yaptığın gibi, bana kapıyı göstermekte zorlandığın. Bense bu uzun misafirliğin tadını çıkardım. Her an kovulabiliydim; belki de aşkın en tatlı ânında yüzüme fırlatılan eşyalarımın önüne konulabiliydim. Ama işin garibi, böyle olmayacağını bilmemdi. Arsızlığım, seni tümüyle ele geçirdiğimi düşünmemden kaynaklanıyordu. Tek bir erkek sevilir! Anahtar cümle bu. Ve o tek erkeğin ben olduğuma emindim.

Babanın evinde sevişmemiz, suç ortaklığının o tarifsiz hazzı, seni bana daha da yakınlaştırmıştı. Baban oda-

sında, annenin gülümseyen gençlik fotoğrafının altındaki oymalı karyolasında gözünü tavana dikmiş yatarken, yanı başındaki odada çıkarttığımız abartılı aşk sesleri... Öç alıyordun, beni öcüne ortak ediyordun. Biraz utanıyordum gerçi; içki dayıyordun ağzıma. Oyunun bozulmamalıydı. Tahminlerime göre, baban o anda tevekkülle karışık bir derbederlik içindeydi. Uyku ilacı almıştı, ama uyuyamıyordu. Her şeyin farkındaydı ve farkında olan insanlara ait, o dokunaklı suskunluğuna gömülmüştü. Öksürmek istiyor, öksüremiyordu. Protez dişlerini gıcırdatıyor, terliyor, iki eliyle yorganın ucundan kavıyor ve susuyordu. Ölmeyi istiyordu oracıkta, yatağında. Günahını bilen tüm insanlar gibi.

Sense kahkaha atıyordun; ışıkları yakıp söndürüyor, oda kapısını gürültüyle açıp mutfağa gidiyor, oradan, "Bir şeyler yemek ister miydin?" diye bağırarak soruyor, sahte şingirtılar çıkarıp zevkleniyordun. Senin de tek isteğin, sabah babanı yatağında ölü bulmaktı. Ben kötü olduğumuzu düşünüyordum; ama bunu sana belli edersen kaybedeceğimin de farkındaydım.

Bir an inilti gibi, keskin ve kısa bir ses duymuş, taş kesilmişti. Anladık ki, engellenmeye çalışılan bir ağlama sesidir bu. Eller ağza götürülüp ısırılmıştır. Belki ardından oda kapısı açılır ve, "Tamam, büyük bir hata yaptım. Ama yeter ne olur. Ben yaşlı bir adamım!" diye haykırılır. Bekledik, başkaca ses duyulmadı. Sen yatağa bağdaş kurup yüzünü ellerinin arasına aldın. Omuzların sarsılırken, benim temasımı istemediler. Şenlik bitmişti. Yavaşça kalkıp giyindim; bu kez utancımından ne odaya ne sana bakamadım. Kapıyı usulca çekerek çıktım. Soğuk kış gecesi iliklerime kadar dondurdu birden. Bir sigara yakarak apartmana döndüm yüzümü. Babanın ön cephedeki odasının küçük penceresine baktım bir süre. Senin ülkenin sınırlarından çıkınca bir an hafiflemiştim.

Zavallı ihtiyar, çile çekiyordu senin elinde. Tam bir zehirli çiçek olmuştun. Bir yeraltı tanrıçası gibiydin; öfken köpürüyor ve yutuyordu. Evet, zavallı adam ölse kurtulurdu. Evin tek temizlenmeyen odası onunkiydi. “Anılarına dokundurtmak istemez,” diyordun gündelikçi kadına. Çamaşırlarını ayırıyordun, “Titizdir, kendi halletmek ister.” Önüne bir tas yemek koymuyordun, fareler gibi kuru ekmek ve peynir kemiriyordu adamcağız. O da teslim olmuştu. İstese katlanmayabilirdi, dinçti çünkü. İstese seni evinden atabilirdi. Dolgun emekli genel müdür maaşıyla hizmetçi de tutardı, gündelikçi de, gecelikçi de. Ama katlanmak istiyordu besbelli, çekmek istiyordu, başını uzatıyordu uysallıkla. Derinde, çok derinde, babanı hâlâ o küçücük kızın yüreğiyle sevdiğini biliyordum, şimdi daha iyi biliyorum. O zamanlar bunu sana söyleseydim yüzüme bir tokat yerdim. Babana gidip, “Kemal Bey, kızınız sizi çok seviyor,” deseydim, adamcağız bunun alayların en acımasız olduğunu düşünerek biraz daha zayıflardı. Yeşil kadife koltuğunun bir püskülü daha sökülür, ağır kokulu pis odasının perdeleri bir kat daha sararırdı. Annen, gülümseyen genç yüzüyle bakardı yukarıdan. “Ah, Kemal, beni de kaybettin.”

Senin haberin olmadan olup bitti her şey. Bir anda sızladı içim, bir anda üç kuruşluk hayatımda katılacağım safa karar verdim.

Üzerime vazife olmayan işler yapmaya bayılırım. Yazar olmaya çalışmak mesela, bunlardan biridir. Birilerinin ağzından hiç olmamış ve de olmayacak şeyler yazmak, uydurmak da diyebilirsin. Diyordun zaten: “Bütün bunlar iyi hoş da, ne ifade ediyor, anlamıyorum.”

Devletin televizyon kurumunda yapımçı olman, birçok belgelese imza atmış olman seni daha duyarlı yap-

miş mıydı? Ben iyi yazdığımı inanmak istiyordum; sense bana on kişilik bir ekiple birlikte belgesel altına “cümleler” yazmamı söylüyordun. “Zaman mazidir türkölere bile konu olmuş Harput’ta. Taşlar, dereler dile gelir de...” Nefret ediyordum, koyun melemelerine anlam katan tümceler bana geçinmem için biraz para kazandırıyor da... Şiirdeki gibi, “Burası değildi yerim,” diyerek geziniyordum. “Neresi o zaman? Belirle ve öyle yap ne yaparsan.” Peki, istifa, dağlara ve taşlara, göçmen kuşlara ve turnalara, göllere, balıklara istifa.

Dediğim gibi, kimsenin üzerine almak istemeyeceği belalarla başım hoştur. Bokböcekliği yani. Zaten yazgımla çoktan barıştığım şu dakikada rahatlıkla söyleyebilirim ki, onlar beni bulur. Dünyanın bir ucuna da gitsem kokumu alırlar. Cem’le karşılaşmam ve hayatın bütün itirazlarına rağmen arkadaş olmam da bunlardan biridir. Nasılını ve neredesini anlatmak çok uzun sürer ama kısaca seninle artık çok seyrek görüştüğümüz bir zaman dilimine rastladığımı söyleyebilirim. Yeni asistanın Falih’le birlikte “Bir Baharlı Yol: Safran” belgeselini çekmek için Safranbolu’ya gidişiniz esnasında olabilir. Aşk acısıyla kalbimin sekize katlandığı zamanlardan biraz sonrası belki. O gece apartmanınızın önünde verdiğim, oyuna sobelenen değil de sobeleleyen biri olarak katılma kararımın biraz sonra. Oysaki benim bu kararınla birlikte yapmayı istediğim şey bambaşkaydı. Ancak hayat tüm kararlardan büyüktür sevgili kızım. Bizlerdense çok çok ötede.

Ve işte, karısı küçük kızlarını da alarak Noel tatili için anavatanına gitmiş olan genç girişimci arkadaş Cem’in karşısında, hazır alınmış yılbaşı hindisine arada bir bakarak oturuyorum. Cem şarapları tazeliyor, CD-çalara mükemmel caz parçaları koyuyor ve dili hiç olmadığı kadar çözülüyor. On dört yaşındayken ölen annesine taplığını ama babasından her zaman nefret ettiğini be-

şinci kadehin sonunda yumurtluyor. “Hep aldattı an-
mi. Ölümü onun yüzündendir. Zavallı annem, ne hassas
kadındı o.” Bir koca yudum da ben alıyorum kadehim-
den. Bu sahnede iyi olan tek şey var; Cem ve ailesi hak-
kında her şeyi bilmem ama onun benim hakkımda pek
az şey bilmesi. Şükran duyuyorum. “Sürekli azarlardı
beni. Her şeyi dostum, anlıyor musun, hep mükemmel
yapmamı beklerdi. Sırf onun yüzünden fen kolundan
mezun oldum. Müzisyen olmak isterken, aptal makine-
lerle boğuşan bir mühendis oldum.” Cem artık ağlamak
üzere. “Anneme sığınırđım hep. Yumuşacık, sıcacık kol-
larıyla korur, teselli ederdi. Ama o gince...”

İğın ucu parlıyor. Elim kaşınıyor. Ama bunu yapar-
sam, kendim için değil senin için yapacağım Sevinç. As-
lında herkes için bir şey yapmış olacağım. Seni o anlam-
sız hamaliyeden kurtaracağım; babana bir erkek evlat
kazandıracacağım; Cem’e, “Başka bir baba mümkün,” de-
dirteceğim. Bir iğle herkesi sokup iyileştireceğim. Sonra
gerçek bir aziz gibi hepinizin birbirine sarıldığı o sahne-
ye son kez gülümseyerek bakıp çekileceğim. İyi insanlar
ne zaman gitmeleri gerektiğini bilirler, iyi yazarlar da ne
zaman konuşmaları gerektiğini. O gecenin sonunda sev-
gili kardeşin dört şişe şarap içmiş ve halının üzerinde sız-
mış bulunuyor; ben bir parça daha hindiyi mideme in-
dirdikten sonra huşu içinde asansörle iniyorum, sitenin
güvenlik görevlisine iyi yıllar diliyorum ve sana almış
olduğum gümüş küpeleri karısına hediye etmesi için,
şaşkın bakışları karşısında avucuna sıkıştırıyorum.

Evet, hayat yazıdan da büyüktür, bunu anladım. Hiç-
bir şey umduğum gibi gitmedi. Tıpkı, kafanda en küçük
ayrıntısına dek planladığın hikâyeyi yazmaya başladığın-
da, satırların senin kontrolünden çıkarak apayrı bir hikâ-

ye yaratması gibi. Yazarın yazdığına avlanması gibi. Vicdanımı rahatlatan tek şey iyi niyetli olmam. Ancak bu bile, yaptığım aptallığı hafifletmiyor. Cem'in işlerini tasfiye ederek bir "jazz band" kurmaya kalkışması ve karısıyla kanlı bıçaklı hale gelmeleri benim suçum mu? Ya da Kemal Bey'in yanına bakıcı olarak aldığı kırklı yaşlarını süren güzelce kadınla nikâhlanması? Cem'in, Kemal Bey'in yüzüne tükürmeye gitmesinin ve hafif bir felç geçirmesine yol açmasının sebebi ben miyim? Aslında babası olmayan dayını gerçek babası gibi kabul etmesindeki ve sevginin emek olduğu hakikatine ulaşmasındaki payım ne? Aylarca yaptığı iç hesaplaşmalardan sonra seni araması, senin o sırada montajda olman ve az sonra yeni eşin Falih'le birlikte yaşadığınız teras katına doğru arabayı hızla sürmen? Benim seni sonsuz kere sonsuz kaybetmiş olmam?

Evet, hepsi benim suçum.

Düşünmemek için aptal filmler seyretmek, yollarda hızla yürümek, kilometrelerce koşmak, yüzmek, aşk oyunlarına girişmek, çok konuşmak, kedi ya da köpek almak, yeryüzü sularındaki tüm balık cinslerini öğrenmeye çalışmak... Hiçbiri, tüm bu olanları unutturmuyor bana.

Sen iyi kötü bir düzen kurmaya ve kocanla mutlu olmaya başlamıştın. Geçmişini silmeye karar vermiş, sıfırdan başlayan insanların özgüveniyle yaşama sarılmıştın. Belki bir çocuk düşünüyordun, ileriki yıllarda evinin kadını olmayı, pandispanya tarifleri yazmayı, aşkmerdiveni çiçeği yetiştirmeyi.

Gözün açık gider elbette. Tabuttan atlamak ve yeneden buraya dönmek de istersin. Ruhlara inansam, öcünü almak için her an peşimde dolaştığını zannedebilirim. Uzun süredir uykunun uğramadığı gözlerime, başka şeyler de görünebilir. Neyse ki, önümüzde tüm kusurlarıyla arzı endam eden bu pis düzenekten başkasına inancım

yok. Bir oyunbozanım ben. Sözümona tatlı bir bıçak darbesiyle, zarif bir el hareketi ve işini bilen cerrah edasıyla hasta bölgeye müdahale ettim. Sözümona mutlu bir son yazdım. Belki de iyi çıkmayan bir fotoğraftaki renklere, gölgelere, kırıksıklıklara ve gülümseyişlere hafif bir rötüş yaptım. Tek isteğim, herkesin olduğundan da iyi görünmesiydi. Borcumu ödemek için bundan başka bir yaşamım olmayacak ne yazık ki.

Bu nedenle artık büyük işlere girişmemeye karar verdim. Artık yazı yazmayacağım ve ağzımı –gerekmedikçe– açmayacağım. Doğduğum kasabaya yerleşmeye ve bir keşiş gibi yaşamaya niyetliyim. Çile, benim ömrümü tanıyacak ve boş bir kuyuya dolan susku gibi onun içine dolaçak. Pek az yiyeceğim ve belki sonra şu sefil bedenime olan yükümlülüğümü en aza indirgeyeceğim. Başka bir şey istersen, çekinme söyle Sevinç. Rüyama gir ve sadece emret: “Öldür kendini!” dersen, başım üstüne. Hayatın beni baştan çıkaramayacağı bir yere gidiyorum. Ne para ne kadın ne mevki... Dahasını da istersen yaparım.

Böyle işte, kızcağzım. Güneşin altında her şey dolu gibi, ama içi boş; her şey yeni gibi ama eskimiş; bir umut var gibi ama elimizin uzanmadığı bir yerde; bazı yaşayanlar kayıp, bazı ölenler henüz gitmemiş. Bir yanlışlık var ama ben düzeltemem ki. Ben düzeltmeyi bilmiyorum ki.

TAKMA BİR GÖZ

Doktor Birkan, saat 17.30'daki randevusuna beş dakika kadar gecikmiş bulunan hastası Yener Bey'i beklerken geriliyor. "Aynı ücreti alırım, kendi bilir," diye düşünüyor. "Ne kadar gecikirse daha az dinlerim, işime gelir."

Son zamanlarda gittikçe daha çok sıkıldığını fark ediyor. Ucundan kemirmeye başladığı tırtıklı tırnakları ve on yıldır içmediği halde, bir haftadır günde birkaç tane yakarak pişmanlık duyup yarısında söndürdüğü sigaralar bunu kanıtıyor. Üzerindeki açık mavi gömleğin kol yenleri derin, dikine bir çizgi bırakılarak ve o çizgi son bir ütü hamlesiyle giderilmeden askıya asılmış. Doktor Birkan da o sabah düzenden kuşku duymadan dolaptan çekerek giymiş, şimdi elleriyle çizgiyi yok etmeye çalışıyor. "Temizlikçiyi uyarmak gerek."

Dakikalar geçiyor, ağır kış akşamı çoktan bastırıldı bile. "Aratsam mı sekretere?" diye düşünüyor. Vazgeçiyor sonra. "Böyle bu insanlar işte. Saygısız, disiplinsiz, başkasının zamanını alıyor muyum, diye düşünmezler bile." Aslında bugün, tek bir hastaya daha tahammül edemeyeceğini biliyor. Ne söyleyecekti adama? "Dünyada mutsuzluk diye bir şey yok Yener Bey. Aşılması gereken zorluklar var sadece..." ya da "Bakış açınızı değiştirin. Ben sizi şöyle sağa döndüreyim bir..." Bunları yıllardır, yüz-

lerce kadın ve erkeğe de söylemişti. İnanıyordu, inanmasa bile fazla da yaratıcı değildi. Öyle hayatlar geliyordu ki masasının karşısına, incecik hasta dosyalarına öylesine iliştiriyorlardı ki acılarını, dertler sonsuz, çözümler kıt gibi gözüküyordu. Ek not: Hastamız Bayan A., intihar eden kızının dağılmış beynini silinebilir duvar boyası sayesinde kolayca temizlemiş, sonra koşa koşa buraya gelmiştir. İlaç dozu artırılmış, uyumada bir düzen sağlanmış ve fakat bu defa da uyanma güçlüğü çekilmeye başlanmıştır... Hayır, hayır. Müdahale yanlış. Bırak anlatsınlar, sadece bir dinleyene ihtiyaçları var.

Doktor Birkan, “sorun” sözcüğünden nefret etmeye başladığını düşünüyor, “Bir sorun mu var?” diye soranlardan da. Mesela karısından. “Var tabii, bak ölü bir balık gibi duruyor. Demek ki var. Ne yapacaksın, hadi bakalım.”

Hayatının bildik seyri ve gittikçe kendini hissettirmeye başlayan tatsızlık duygusu canını feci sıkıyor. “Mükemmele yakın!” Birkan’ın en üst noktadaki rahatlığı ve gevşekliği, mutluluğu ve estetik anlayışı budur. Ve ardından hep şu gelir: “Mükemmel olamaz!”

Ancak şimdi, evlendikleri günden başlayarak düzenli kilo alan ve şu noktada gelişimini fazla fazla tamamlayarak ekstradan bir de gıdık edinmiş olan karısı Müge, güzelim dairesini Marmara depreminden sonra ille de Kızılay’a bağışlayacağım, diye tutturan kayınvalidesi ve çirkin ayaklarını utanmazca burnuna dayayan biricik kuzen Cemil, mükemmele olan umutsuz tutkusunu depreştiriyorlar. Kayınvalidesi zeytinyağlı dolmalara nane yerine kekik koyuyor sürekli. Peynirli böreğe, patates salatasına. Birkan, kekikten nefret ediyor. Bunun daha on yaşlarındayken gittikleri babaannesinde kekikli pırzola kemirirken, kocasının hayatında bir başka kadın olduğunu ağlayarak haykıran ve akabinde babaanneden okkalı bir tokat yiyen annesiyle bir ilgisi vardır belki. Ancak

şimdi konumuz bu değil. Düşününce midesi bulanıyor yine. Birkaç kez de kayınvalidesini yemeğin üzerinden atıştırırken görmüştü. Cemil, ikinci eş adayını onlarla tanıştırmaya getirdiği zaman. Kızın kıvrıcık siyah saçları ve kalın kulakmemeleri vardı. Büyükçe göğüsleri, en az iki beden dar bir sutyen tarafından sıkıştırılmış ve açık yakalı beyaz bluzundan fışkırtılmıştı. Çektiği bedensel eziyete rağmen gülümsemeye çalışıyordu. “Eminim kuzenimiz, nişan yüzüğünü bu hassas bölgeye atmıştır,” diye düşünüp gülüyor. Kız hassas bölgeyi epey bir karıştırdıktan sonra yüzüğü bulmuş, orgazm olur gibi dişlerini birbirine çarparak parmağına takarken, “Şahane!” demiştir. Ancak dediğiyle kalmış, kalakalmış; Cemil, altı ay gecenin yaşandığı İskandinav ülkelerinden birinde sıcağa hasret bir Kuzeyli kadınla karşılaşmıştır.. “Şahane!”

Nerede kaldı bu Yener Bey? Saat altıya on var.

Tamam, bir kere dansöz Şiraze'nin dokuz yüzlü hat-tını aramıştı. Ne olacak, neyi gösterir bu? Merak, merak... Sekiz yaşındaki oğulları Ertuğrul'un ateşlendiği gecenin sabaha dönen bir saatinde. Ertuğrul'un ateşi en sonunda pes ederek düşmüş, Müge gıdığını uzatarak oğ-luna sarılmış, baygın vaziyette yatarlarken. Korkarak tuş-lamıştı numarayı. Şiraze, düşlerden süzölmüş gibi pem-be bir toz bulutu içinde kalçalarını kıvırtarak gelmişti. “Yalnız mısınız? Hadi, hemen ara!” Aradık ya işte, diye düşünmüştü, avuçları terlemişti, arada salon kapısını yok-luyordu korkarak. Şiraze sesiyle kasılıyor, gevşiyor; için-de “içinde” sözcüğü geçen cümleler kuruyordu ve en fazlası bu bir bant kaydıydı. Böyle olmasaydı da Şiraze'ye gününü –gecesini– gösteremezdi ya, “Bekle, geliyorum!” diyemeyeceğine göre... Nasıl konuşurdu sahi?

Şiraze Hanım, mükemmelsiniz...

*Kahramanlarının ruhsal
derinliklerini yansıtırma gücü
ve özgün anlatımıyla Sibel
Türker, son yılların en başarılı
yazarlarından biri.*

Fotoğraf: Leren Sengül

Güneşin altında her şey dolu gibi, ama içi boş; her şey yeni gibi ama eskimiş; bir umut var gibi ama elimizin uzanmadığı bir yerde; bazı yaşayanlar kayıp, bazı ölenler henüz gitmemiş. Bir yanlışlık var ama ben düzeltmem ki. Ben düzeltmeyi bilmiyorum ki.

Sibel, gerek yazarlık kumaşının haslığı, gerekse ele aldığı temalarla yüreklere seslenmeyi seçen bir yazar. Bu da onu sahici ve inandırıcı kılıyor. Bunu daha ikinci kitabıyla yakalamış olmasının üzerinde de ayrıca durulmalı.

MEHMET EROĞLU

Sibel K. Türker'in öykü kitabı *Öykü Sersemi*'nin "Olduğundan da İyi" öyküsündeki, "Hayat, yazıdan büyüktür," sözlerini okuyunca onun daha dikkatli okunması gerektiğini düşündüm. (...) Sibel K. Türker'in güzel bir Türkçeyle, hem de doğru dürüst (Türkçe nasıl dürüst olur, *Öykü Sersemi*'ne bakılabilir) bir öykü dili kurmak için ne denli ciddi bir çaba içinde olduğunu söylemeyi de unutmayalım...

SEMİH GÜMÜŞ

ISBN 978-975-07-1542-6

9 789750 715426